telům spořitelních knížek z pozůstalosti vázány a kdyby odmítly vyplatiti vklad osobě, náležitě způsobem ve stanovách určeným legitimované, mohly by býti nepochybně s úspěchem žalovány na výplatu vkladu.

Z uvedeného se tudíž podává, že postavení majitelů vinkulovaných spořitelních knížek patřících do pozůstalosti (nikoliv spořitelních knížek jinak nabytých a vkladních knížek jiných ústavů) a také postup spořitelny při jejich výplatě v podstatě novou judikaturou nedozná změny. Při vinkulovaných spořitelních knížkách do pozůstalosti nepatřících projeví se však rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně č. j. Rv I 1160/35, uveř. pod č. 16.136 Sb. n. s., i v praksi spořitelen v plném dosahu a spořitelny budou nuceny požadovati na předkladateli spořitelní knížky provedení důkazu, že vklad a vkladní knížka skutečně náleží jemu.

Dr. Jaroslav Homolka.

K pojmu tiskopisu podle § 4 tisk. zákona a čl. II. uv. pat. k trest. zákonu.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti soukromého žalobce v trestní věci pro přečiny podle §§ 1, 2 zákona o ochraně cti, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil nalézacímu soudu, aby věc znovu projednal.

Důvody: Napadeným rozsudkem prohlásil se nalézací soud jako soud kmetský k projednání souzené věci nepříslušným proto, že stíhané ublížení na cti soukromého žalobce bylo sice podle obžaloby spácháno proklepy dopisu, zhotovenými psacím strojem a že stíhaná zpráva byla tudíž sice rozmnožena cestou mechanickou, že však není vyvrácena obhajoba obžalovaných, že dotčený dopis byl vyhotoven jen za tím účelem v takovém množství, aby byl zaslán toliko členům a náhradníkům výboru společnosti X. a univ. profesorovi Z., t. j. celkem 17 určitým osobám, tedy osobám předem individuelně určeným, takže tu prý nejde o tiskopis ve smyslu § 4 tisk. zákona čís. 6/1863 ř. z.

Názor napadeného rozsudku není správný. Rozsudek nepopírá, že proklepy psacího stroje mohou býti tiskopisy po rozumu uvedeného ustanovení, podle něhož sem patří nejen výrobky lisu tiskařského, nýbrž i jiné výrobky literární neb umělecké, obsahující nějaký projev myšlenkový, pokud jsou rozmnoženy cestou mechanickou nebo chemickou. Stejnou zásadu vyslovuje i čl. II., odst. 2. uvozovacího patentu k tr. zák. z r. 1852.

Napadenému rozsudku je přisvědčiti i potud, pokud hájí stanovisko, že uvedené výrobky spadají pod ustanovení § 4 tisk. zák. jen za předpokladu, že byly určeny k rozšiřování (viz rozh. čís. 2139 Sb. n. s., Miřička, Tiskové právo, zvláštní otisk ze slovníku veřejného práva československého, str. 904, Schourek, Das čecho-

slovakische Presserecht, str. 82). Správný je dále názor, že o rozšiřování ve smyslu § 6 tisk. zák. lze mluviti tehda, měl-li obsah příslušného spisu býti učiněn přístupným individuelně neomezenému počtu osob (srov. rozh. čís. 2139, 3459, 4096 Sb. n. s.). Zvláštní vliv tiskopisů na tvoření úsudků a na smýšlení individuelně neomezeného kruhu osob — vliv, umožňovaný právě činností rozšiřování — je právě důvodem pro zvláštní úpravu normami tiskového práva. Totéž musí však platiti i pro případ, že se obsah příslušného spisu, který byl způsobem svrchu uvedeným rozmnožen, činí přístupným vůbec v ě t š í m u počtu osob třebas individuelně určitých, na př. členům určitého spolku, obyvatelům určitého domu, cestujícím na určité lodi a pod. (srov. rozh. čís. 3849 Sb. n. s., Mířička, Tiskové právo, str. 906).

V souzeném případě plyne z rozsudkových zjištění, že dopisy psacím strojem, tedy cestou mechanickou rozmnožené byly rozdány 17 osobám. Netřeba tu zkoumati otázku, zda tu jde či nejde o větši počet osob ve smyslu svrchu vytčeném, stačí, že tu při nejmenším jde o takový počet osob, že hledíc k tomu, že z rozsudkových zjištění neplyne, že bylo vhodným způsobem zařízeno, aby obsah dopisu zůstal v kruhu příjemců, bylo počítati s tím, že se tento obsah, dosti zajímavý pro širší kruhy, najmě vysokoškolské, dostane i k vědomosti dalších zájemců a tím do veřejnosti (srov. rozh. čís. 4406 Sb. n. s.).

Za těchto okolností nelze popříti, že zmíněné proklepy psacího stroje měly onu, napadeným rozsudkem bezdůvodně postrádanou způsobilost konati vliv na úsudky a smýšlení většího počtu osob individuelně nevymezeného.

Jde proto o tiskopisy po rozumu § 4 tisk. zákona a čl. 2 uvozov. patentu k tr. z., pokud se týče o čin spáchaný obsahem neperiodického tiskopisu po rozumu §§ 1 a 13 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n., takže nalézací soud pochybil, pokud se prohlásil nepříslušným. Napadený rozsudek je takto stižen zmatkem podle § 281, čís. 6 tr. ř., ve kterémžto směru stačí poukaz na rozh. čís. 3345 Sb. n. s., od jehož zásad se odchylovati nemá soud zrušovací příčiny.

(Rozh. nejv. s. z 21. dubna 1938 Zm I 61/38.) Dr. Sommer.

Z administrativní judikatury nejvyššího správního soudu.

Vodoprávní úřad, rozhoduje o udržovací povinnosti podle § 44 čes. vod. zák., není vázán návrhy stran, pokud jde o určení povinných subjektů a rozvrhu břemene udržovacího.

Stěžovatelka namítala, že žalovaný úřad bez návrhu některého ze zájemníků, tedy ultra petitum, přibral stěžovatelku k řízení a uložil jí povinnost, aby v určitém percentuálním poměru udržovala vodní náhon, a že tedy tento postup úřadu je vadný.